

УДК 338.439:663.25(477):338.242.4:005.21
DOI 10.15673/ie.v14i1.2268

Ніколюк О.В.

доктор економічних наук, професор
кафедра публічного управління та адміністрування
Email: alenavn11@gmail.com
ORCID ID: 0000-0002-1665-0361

Агєєва І.М.

кандидат економічних наук, доцент
кафедра менеджменту і логістики
Email: agejeva@ukr.net
ORCID ID: 0000-0002- 9493-5493

Коренман Є.М.

старший викладач
кафедра менеджменту і логістики
Одеська національна академія харчових технологій
вул. Канатна 112, м. Одеса, Україна, 65039
E-mail: Korenman72g@gmail.com
ORCID ID: 0000-0002- 5619-1403

СТРАТЕГІЧНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ВИНОРОБНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

У статті представлено стратегічні аспекти державного регулювання розвитку вітчизняної виноробної галузі: соціально-економічна політика: методи державного регулювання розвитку виноробної галузі, безпосередньо не пов'язані з даною сферою, однак впливають на ефективність його функціонування; захист інтересів суб'єктів виноробної галузі на внутрішньому ринку, постійне стимулювання експорту продукції виноробної галузі, сприяння формування єдиного на рівні країни ринку виноробної продукції, формування сприятливих умов для імпорту техніки та технологій, які забезпечують підвищення рівня конкурентоспроможності внутрішніх виробників продукції виноробної галузі; модернізація нормативно-правової бази функціонування виноробної галузі країни та її адаптація до європейських стандартів; удосконалення суспільно-політичних відносин; забезпечення розвитку виробничої інфраструктури, що припускає виділення державних коштів на проведення заходів саме довгострокового характеру (субсидій на будівництво необхідних господарських приміщень, сприяння створенню об'єднань та кластерних структур); розвиток інтеграційних процесів у виноробній галузі; сприяння активізації інвестиційних процесів у виноробній галузі; регулювання раціонального використання природних ресурсів; регулювання й підтримка науково-дослідної діяльності.

Ключові слова: виноробна галузь, регулювання, розвиток, стратегія, економічна політика.

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

Постановка проблеми та її зв'язок з важливими науковими та практичними завданнями. Виноробство є однією з перспективних галузей харчової промисловості України. Національні виробники мають багаторічні традиції щодо виготовлення високоякісного вина, яке досить високо оцінюється не лише на внутрішньому ринку, та за кордоном. У свою чергу, у виноробній галузі відзначається сукупність негативних тенденцій, які певним чином загрожують не лише ефективному її функціонуванню, а також перспективам щодо її розвитку. За період 2011–2020 рр. обсяги виробництва виноматеріалів мали тенденцію до скорочення на 52 %; обсяги виробництва різних натуральних виноградних вин практично на 80 %; також суттєво зменшилася частка продукції для власного виробництва у національні торговельні мережі (щодо тихих вин практично на 10,7 в.п.; також ігристих – на 8,7 в.п.); У свою чергу експорт виноградних вин практично скоротився швидшими темпами, ніж імпорт; також спостерігається ситуація, коли визначені обсяги виробництва вин також скорочуються, тоді як рівень їх

споживання залишається практично стабільним й ін. [1]. Визначені негативні тенденції насамперед пов'язані із дією сукупності факторів, серед яких варто визначити: зменшення площ під насадження винограду й зростання їх зрідженості; питання анексії Криму, що призвело до втрати потужностей із вирощування винограду та сукупність підприємств із розливу винних виробів, призводячи до скорочення попиту на продукцію виноградарства у інших областях (Одеської та Миколаївської); сортова невідповідність й низька якість винного матеріалу; зниження купівельної спроможності серед населення та втрата ринку збуту на території антитерористичних операцій в Донецькій та Луганській областях; відсутність ефективних інструментів державного регулювання виноградарства й виноробства у контексті надмірності оподаткування, певної невпорядкованості існуючих дозвільних й технічних вимог та інше.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретико-методичні й емпіричні аспекти розвитку виноробної галузі України знайшли своє широке

відображення у сукупності наукових праць вітчизняних науковців-економістів, серед яких варто визнати В. Власова, І. Белоус, В. Кучеренка, О. Гаркушу, Л. Некрасову й ін. Паралельно із цим досить загрозливі тенденції, які в сучасних умовах склалися в досліджуваній галузі, свідчать про низьку результативність реалізованих у господарську практику наукових досліджень, актуалізуючи необхідність проведення подальших наукових розробок.

Формулювання цілей дослідження. Мета статті полягає в обґрунтуванні науково-прикладних засад формування та реалізації стратегії державного регулювання розвитку виноробної галузі в Україні.

Виклад основних результатів та їх обґрунтування. Регулювання розвитку виноробної галузі за сучасних умов потребує урахування специфіки щодо функціонування досліджуваної галузі, а також факторів успіху, властивих для неї, які визначають ключові напрями й характер розвитку її підприємств на перспективу. Розглядаючи виноробні підприємства варто зауважити, що їх господарська діяльність безпосередньо залежить від характерних специфічних особливостей виноробної галузі, які представляються загальними тенденціями переробної промисловості. Важливою особливістю господарської діяльності для виноробних підприємств є нерівномірність щодо ділової активності і завантаження виробничих потужностей за рік, що зумовлені сезонною специфікою для попиту на продукцію саме виноробної галузі (зростання у періоди купівельної активності) й особливостями циклу виробництва. Таким чином, сезонний характер ділової активності, безпосередньо, визначає й специфічність виробничо-фінансового циклу для підприємств виноробної галузі, проявляючись у певній нерівномірності становлення грошових потоків – недостатність грошових ресурсів у період їх сезонного зростання (запасів матеріалів й готової продукції, визначеної вартості незавершеного виробництва) й пік притоку грошових ресурсів у період безпосередньої реалізації виробленої вітчизняної виноробної продукції [2-3].

У свою чергу, виноробну галузь від інших також відрізняє наявність сильного чинника інертності. Тобто це означає, що товар, який безпосередньо виготовлений із сировини нового врожаю, та надійде у продаж тільки через кілька місяців або років. Певна частина виробничих запасів вина повинна насамперед зберігатися в погребях, де воно й буде дозрівати та «зростати» [4]. Тобто це означає, що для виробничого циклу функціонування виноробних підприємств характерним також є існування значних часових розривів (лагів) між часом формування виручки від процесу реалізації готової продукції й витратами ресурсів [5]. Тоді чинником розвитку підприємств-виробників є оптимізація різних джерел фінансування (власних, залучених й позикових) виробничого процесу на етапі зростання ділової активності й забезпечення їх раціональної структури.

Базовим й визначальним інститутом для розвитку виноробної галузі в Україні є інститут держави, який охоплює систему органів законодавчої, вико-

навчої та судової влади, функціонування яких впливає на всі складові суспільного життя. Розвиток виноробної галузі залежить від функціонування органів різних регуляторних рівнів, які діють взаємопов'язано і формують інтегрований організаційно-економічний механізм. Виходячи із цього, нами систематизовано такі ключові рівні організаційного забезпечення розвитку виноробної галузі в Україні:

1) світовий (регулювання здійснюється враховуючи встановлені договори, квоти, стандарти й членство у міжнародних організаціях;

2) європейський рівень, який представляє собою сукупність правил та норм, регулюючи сферу виробництва і торгівлі виноробною продукцією;

3) національний рівень (представники Верховної Ради України; міністерства та відомства у сфері виноробства, Український фонд підтримки підприємства тощо);

4) регіональний рівень (різні обласні департаменти розвитку, регіональні відділення Українського державного фонду підтримки фермерських господарств);

5) локальний рівень (районні відділи розвитку виноробної галузі, сільські й селищні ради) [1-3].

На нашу думку, стратегія державного регулювання - це сукупність взаємозалежних елементів, які забезпечують регулюючи, оптимізаційну та контрольну-забезпечувальну функції щодо функціонування виноробної галузі, підвищення її конкурентоспроможності, рентабельності й прибутковості суб'єктів виноробної галузі.

Державне регулювання поточної діяльності (пільгове оподаткування й кредитування сезонних робіт у підприємствах виноробної галузі, цінове регулювання, підтримка належного рівня доходів виробників, включаючи прямі державні платежі, куди входять компенсаційні платежі, платежі при збитку від стихійних лих, державні закупівлі, страхування й т.д.), носить більше тактичний, короткостроковий характер щодо вище перерахованих стратегічних завдань регулювання й підтримки розвитку виноробної галузі на інвестиційно-інноваційній основі. Вона спрямована на рішення проблем, які виникають перед суб'єктами господарювання в процесі здійснення поточної виробничо-господарської діяльності, і повинна допомагати реалізовувати основні блоки програми стратегічного розвитку виноробної галузі в Україні.

Враховуючи складний сучасний стан функціонування виноробної галузі в Україні, дотації й компенсації відіграють важливу роль у формуванні доходу від реалізації продукції. Однак, варто зазначити, що існуюча система дотаційних і компенсаційних виплат, на жаль, не створює стимулів для ефективної діяльності суб'єктів виноробної галузі. На практиці переважає компенсаційно-витратний підхід до розподілу фінансових ресурсів, що виділяються суб'єктам виноробної галузі. Найчастіше господарства, що працюють менш ефективно, одержують більші розміри дотацій і навпаки, що не сприяє зацікавленості виробників вина у поліпшенні результатів своєї діяльності.

Сучасні заходи державного регулювання виноробної галузі не вирішують завдання об'єктивного визначення розміру потреби суб'єктів такого бізнесу у відповідних коштах насамперед тому, що немає загальноприйнятих критеріїв щодо проведення оцінки потреби в ресурсах підтримки пріоритетів у їх представленні. Загалом, головним недоліком діючого організаційно-економічного механізму державного регулювання є відсутність достатніх нормативних матеріалів, які визначають необхідні дотаційні операції за певними напрямками. Також до цього відноситься недостатність соціально-економічних стимулів й відповідальності, які забезпечують раціональне використання та максимальне скорочення коштів для державної підтримки, а також їх слабкість по відношенню до контролю за їх витратою. За умови наявності представлених недоліків, нейтралізація яких спонукала до мінімізації обсягів представлених державою коштів для розвитку виноробної галузі [2-4].

Зауважимо, що рівень організаційно-економічної підтримки насамперед визначається не лише економічними, а й політичними причинами, та насамперед, чинністю галузевого лобіювання й законодавчому органі. Якщо в зарубіжних країнах перша та третя сфери виноробної галузі зацікавлені в державній підтримці лише побічно, адже незалежні у економічному відношенні фермери пред'являють досить високий попит на їх товари та послуги, то в Україні суб'єкти виноробної галузі одержують подекуди прямі трансферти із бюджету. Тому, ключову частину бюджету розвитку виноробної галузі становлять ресурси на підтримку розвитку підприємств виноробної галузі.

У прихильників й супротивників вітчизняного протекціонізму склалося не зовсім вірним є уявлення про те, що рівень реальної підтримки виноробної галузі вимірюється масштабом бюджетних витрат. Виноробна галузь орієнтується за збільшення видатків на нього з державного бюджету, прихильники ліберального підходу прагнуть протистояти цьому. Однак, сам по собі обсяг бюджетних витрат не може слугувати достовірною оцінкою рівня державної підтримки даного сектора. Їхнє збільшення або зниження ще не свідчить про поліпшення або погіршення положення виробника.

Тим паче, змістовність фінансових проблем виноробної галузі полягає не лише в недостатці кош-

тів, але й у неефективному механізмі їхнього використання, тобто проблема складається не лише в тому, яку суму виділяти виноробній галузі з бюджету, але й у тому, як краще нею розпорядитися, що і спонукає до удосконалення існуючої стратегії державної підтримки виноробної галузі України в сучасних умовах.

Твердження провідних науковців про те, що ринковий механізм і державне регулювання розвитку виноробної галузі є взаємодоповнюючими елементами сучасності дійсно справедливі. Адже держава повинна виконувати ті функції, яких не може забезпечити ринок, а до головних завдань належить формування ефективної нормативно-правової бази, захист конкуренції та права власності, розподіл і перерозподіл доходів. Однак з роками змінюються пріоритети державного регулювання, оскільки у відповідний період часу виникають потреби у реалізації відповідних цілей, які і повинні відповідати сучасним методам та принципам державного регулювання. На нашу думку, державне втручання в розвиток виноробної галузі має бути раціональним та виваженим [4].

Розвиток ринкових відносин в Україні спонукав до формування передумов забезпечення самоорганізації суб'єктів виноробної галузі. Дослідження форм державного регулювання спонукало до висновків, які підтверджують наявність та періодичну актуалізацію змішаних форм регулювання виноробної галузі, тобто поєднання державного регулювання і функціонування самоврядних господарських ініціатив. В сучасних умовах такі форми є досить актуальними при реалізації інструментів ефективного регулювання розвитку виноробної галузі в Україні. Такий підхід до регулювання виноробної галузі характерний тому, що результати його функціонування мають важливе соціальне значення в країні [5].

У свою чергу, симбіоз ринкового і державного механізмів регулювання у напрямку розвитку виноробної галузі конкретизується у безпосередніх функціях держави щодо впливу на стимулювання розвитку ринкових механізмів саморегулювання у контексті забезпечення конкурентоспроможності аграрної продукції. Зміст даної функції державного регулювання полягає у реалізації сукупності заходів щодо впливу на виробничі і соціальні процеси через розвиток методів державного регулювання розвитку виноробної галузі (табл.1).

Таблиця 1

Методи державного регулювання розвитку виноробної галузі в умовах взаємодії із ринковими відносинами [2; 5-6]

Групи методів	Зміст методів
Бюджетна політика	функціонування спеціальних фондів державної підтримки на міжнародному, державному та регіональному рівнях у напрямку забезпечення: придбання матеріально-технічних ресурсів, страхування врожаю; регулювання зовнішньоекономічної діяльності, фінансування робіт по збереженню родючості ґрунтів та виробництва екологічної продукції; гарантована закупівля сільськогосподарської продукції.
Податкова політика	встановлення єдиного земельного податку для всіх сільськогосподарських виробників; введення пільгового оподаткування всім юридичним і фізичним особам, що фінансують розвиток суб'єктів виноробної галузі.

Продовження табл. 1

Групи методів	Зміст методів
Кредитна політика	на період відновлення паритету цін на аграрну продукцію забезпечити доступ до довгострокового кредитування виноробної галузі на пільгових умовах; реструктуризація заборгованості за кредитами.
Цінова політика	закупівля продукції сільськогосподарського виробництва до державних ресурсів за гарантованими цінами; введення часткового дотування окремих суб'єктів виноробної галузі; забезпечення прибутковості суб'єктів виноробної галузі на рівні розширеного відтворення через цінові та поза цінові регулятори.

Отже, на нашу думку, забезпечення ефективної реалізації стратегії державного регулювання слугує фундаментом для забезпечення фінансової стійкості суб'єктів виноробної галузі.

У зв'язку із цим нами запропоновано виділити основні напрямки стратегії реалізації державного регулювання розвитку вітчизняної виноробної галузі:

- макроекономічна політика: методи державного регулювання розвитку виноробної галузі, безпосередньо не пов'язані з даною сферою, однак впливають на ефективність його функціонування (проведення пільгової податкової політики, підтримка національної валюти, зовнішньоторговельна діяльність);

- захист виробників продукції виноробної галузі на внутрішньому ринку, поступове стимулювання експорту сільськогосподарської продукції та продовольства, орієнтація на формування єдиного ринку для України, формування сприятливих умов для імпорту техніки і технологій, які забезпечують зростання конкурентоспроможності внутрішніх виробників;

- розробка нормативно-правової бази функціонування виноробної галузі країни;

- удосконалення соціально-економічних відносин;

- забезпечення розвитку виробничої інфраструктури, що припускає виділення державних коштів на проведення заходів довгострокового характеру: субсидій на будівництво господарських приміщень, на рекультивацию земель, а також сприяння створенню фермерських об'єднань;

- розвиток інтеграційних процесів;

- сприяння активізації інноваційно-інвестиційних процесів у досліджуваній галузі;

- регулювання та підтримка науково-дослідної діяльності тощо [7-8].

Для забезпечення ефективності реалізації вищезазначених стратегічних аспектів держава через певні механізми орієнтується на формування необхідних умов щодо сприяння розвитку виноробної галузі. Також, на етапі формування державної політики розвитку виноробної галузі доцільно пам'ятати про роль виноробної галузі. Взаємодія механізмів ринкового саморегулювання і державного регулювання у виноробній галузі проявляється у ефективності регу-

лювання державою виробництва і споживання продовольчих товарів в умовах глобалізації, визначається оптимальним поєднанням внутрішнього виробництва і експортно-імпоротної політики [9]. Окрім того, варто зазначити, що саморегульовані інститути розвитку виноробної галузі не повинні обмежуватись виконанням лише функцій саморегулювання, а мають бути наділені державою реальними делегованими повноваженнями, що сприяє досягненню раціонального поєднання ринкового з державним регулюванням та означатиме наявність компромісу державно-приватного регулювання.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Стратегія розвитку виноробної галузі в Україні представлена рядом організаційно-функціональних інститутів, серед яких органи державної влади займають важливе місце. Базовим й визначальним інститутом для забезпечення розвитку виноробної галузі в Україні є інститут держави, який включає сукупність органів законодавчої, виконавчої і судової влади, функціонування яких впливає на різні складові суспільного життя. Розвиток виноробної галузі залежить від функціонування органів різних регуляторних рівнів, які діють взаємопов'язано і формують комплексний механізм. Розвиток ринкових відносин в Україні спонукає до формування передумов забезпечення самоорганізації суб'єктів виноробної галузі. Дослідження форм державного регулювання спонукало до висновків, які підтверджують наявність та періодичну актуалізацію змішаних форм регулювання виноробної галузі, тобто поєднання державного регулювання і функціонування самоврядних господарських ініціатив. В сучасних умовах такі форми є досить актуальними при реалізації інструментів ефективного регулювання розвитку виноробної галузі в Україні. Отже, стратегію розвитку виноробної галузі доцільно формувати враховуючи наявну кон'юнктуру щодо внутрішнього та зовнішнього ринків, наявних й потенційних можливостей виноробної галузі. Враховуючи наявні природні й організаційно-економічні умови повинні бути регламентовані обсяги виробництва задля забезпечення продовольчої безпеки в Україні.

Література

1. Стан виноробної галузі у світі: веб-сайт. URL: <http://takeprofit.org/economicnews.php> (дата звернення: 15.01.2022)
2. Державна служба статистики України: веб-сайт. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua> (дата звернення: 15.01.2022)
3. Пропозиція – Головний журнал з питань агробізнесу : веб-сайт. URL: propozitsiya.com.
4. Некрасова Л.А., Некрасова К.І. Аналіз та перспективи розвитку підприємств виноробної галузі в Україні // Причорноморські економічні студії. 2016. № 6. С. 83–87.
5. Концепція галузевої Програми розвитку виноградарства та виноробства України на період до 2025 року. М-во аграр. політики та продовольства України. URL: <http://minagro.gov.ua>. (дата звернення: 15.01.2022)
6. Кучеренко В.М. Формування та розвиток аграрної ринкової інституції виноробної галузі: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.03: захист 01.07.2016 / наук. кер. О.Б. Бутнік-Сіверський. Київ, 2016. 25 с.
7. Гаркуша О.Ю. Механізм регулювання розвитку виноробної галузі України: дис. ... канд. екон. наук: 08.00.03: захист 16.10.2015 / наук. кер. І. В. Шкрабак. Кривий Ріг, 2015. 250 с.
8. Власов В.В., Белоус І.В. Стан і перспективні напрями розвитку виноградарства і виноробства // Вісник аграрної науки. 2015. № 5. С. 5–10.
9. Ніколюк О. В. Стратегічні орієнтири державної політики підтримки конкурентоспроможності малого бізнесу в Україні // Інвестиції: практика та досвід. 2020. № 1. С. 114–120. doi: 10.32702/2306-6814.2020.1.114
10. Ніколюк О.В., Лівінський А.І. Стратегічний аспект формування регуляторної політики соціально-економічного розвитку аграрного виробництва // Економічний аналіз: зб. наук. праць / Тернопільський національний економічний університет. Тернопіль: Видавничо-поліграфічний центр Тернопільського національного економічного університету «Економічна думка», 2018. Том 28. № 1. С. 303-310.

Стаття надійшла 25.01.2022
 Стаття прийнята до друку 8.02.2022
 Доступно в мережі Internet 28.04.2022

Nikoliuk O.

Doctor of Economics, Professor
 Department of Public Administration
 Email: alenvn11@gmail.com
 ORCID ID: 0000-0002-1665-0361

Ageieva I.

Ph.D., Associate Professor
 Department of Management and Logistics
 E-mail: agejeva@ukr.net
 ORCID ID: 0000-0002-9493-5493

Korenman Ye.

Assistant
 Department of Management and Logistics
 Odessa National Academy of Food Technologies
 Kanatna str., 112 Odesa, Ukraine, 65039
 E-mail: Korenman72g@gmail.com
 ORCID ID: 0000-0002- 5619-1403

STRATEGIC ASPECTS OF STATE REGULATION OF THE WINE INDUSTRY DEVELOPMENT OF UKRAINE

The article presents strategic aspects of state regulation of the development of the domestic wine industry: socio-economic policy: methods of state regulation of the wine industry, not directly related to this area, but affect the efficiency of its operation; protection of the interests of the wine industry in the domestic market, constant stimulation of wine exports, promoting the formation of a single wine market at the national level, creating favorable conditions for imports of machinery and technology that increase the competitiveness of domestic wine producers; modernization of the legal framework for the functioning of the country's wine industry and its adaptation to European standards; improvement of socio-political relations; ensuring the development of production infrastructure, which involves the allocation of public funds for long-term activities (subsidies for the construction of the necessary facilities, promoting the creation of associations and cluster structures); development of integration processes in the wine industry; promoting the intensification of investment processes in the wine industry; regulation of rational use of natural resources; regulation and support of research activities. It has been proposed to present the organizational and economic mechanism of development of the wine industry in Ukraine as a set of organizational and functional institutions, among which public administration bodies occupy an important place. The key and determining institution for ensuring the development of the wine industry in Ukraine is the institution of the state, which provides for the func-

tioning of the system of legislative, executive and judicial authorities, whose activities affect various components of public life.

Key words: wine industry, organizational and economic mechanism, regulation, development, economic policy.

References

1. Stan vynorobnoi haluzi u sviti. Retrieved January 15, 2022, from <http://takeprofit.org/economicnews.php>
2. Derzhavna sluzhba statyky Ukrainy. Retrieved January 15, 2022, from <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Propozytisia – Holovnyi zhurnal z pytan ahrobiznesu. Retrieved January 15, 2022, from propozitsiya.com.
4. Nekrasova, L. A., & Nekrasova, K. I. (2016). Analiz ta perspektyvy rozvytku pidpryemstv vynorobnoi haluzi v Ukraini. *Prychornomorski ekonomichni studii*, (6), 83–87.
5. *Kontseptsiiia haluzevoi Prohramy rozvytku vynohradarstva ta vynorobstva Ukrainy na period do 2025 roku*. M-vo ahrar. polityky ta prodovolstva Ukrainy. Retrieved January 15, 2022, from <http://minagro.gov.ua>.
6. Kucherenko, V. M. (2016). *Formuvannia ta rozvytok ahrarnoi rynkovoї instytutsii vynorobnoi haluzi* (dissertation abstract: kand. ekon. nauk: 08.00.03: zakhyst 01.07.2016; nauk. ker. O.B Butnik-Siverskyi). Kyiv.
7. Harkusha, O. Yu. (2015). *Mekhanizm rehuliuвання rozvytku vynorobnoi haluzi Ukrainy* (dissertation: kand. ekon. nauk: 08.00.03: zakhyst 16.10.2015; nauk. ker. I. V. Shkrabak). Kryvyi Rih.
8. Vlasov, V. V., & Belous, I. V. (2015). Stan i perspektyvni napriamy rozvytku vynohradarstva i vynorobstva. *Visnyk ahrarnoi nauky*, (5), 5–10.
9. Nikoliuk, O. V. (2020). Stratehichni oriientyry derzhavnoi polityky pidtrymky konkurentospromozhnosti maloho biznesu v Ukraini. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, (1), 114–120. doi: 10.32702/2306-6814.2020.1.114
10. Nikoliuk, O. V., & Livinskyi, A. I. (2018). Stratehichniy aspekt formuvannia rehuliatornoї polityky sotsialno-ekonomichnoho rozvytku ahrarnoho vyrobnytstva. *Ekonomichniy analiz*, 28(1), 303-310.

Received 25 January 2022

Approved 8 February 2022

Available in Internet 28.04.2022

Цитування згідно ДСТУ 8302:2015

Ніколюк О.В., Агеєва І.М., Коренман Є.М. Стратегічні аспекти державного регулювання розвитку виноробної галузі України // Економіка харчової промисловості. 2022. Т.14, вип. 1. С.42-47. doi 10.15673/fe.v14i1.2268

Cite as APA style citation

Nikoliuk, O., Ageieva, I. & Korenman, Ye. (2022). Strategic aspects of state regulation of the wine industry development of Ukraine. *Food Industry Economics*, 14(1), 42-47. doi 10.15673/fe.v14i1.2268